Zaproszeni na ucztę

„Szczęśliwi ci, którzy są zaproszeni na ucztę weselną Baranka”.

Apokalipsa św. Jana 19, 9.

Celem chrześcijańskiej drogi jest życie w niebie, które jest ostatecznym spełnieniem dążeń człowieka i stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia[1]. Apokalipsa św. Jana opisuje to jako „Gody Baranka” (Ap 19, 7-10), czyli zaślubiny Chrystusa-Baranka ze swoją Oblubienicą-Kościołem, czyli odkupioną ludzkością[2].

Kresem, do którego zmierza wspólnota Kościoła, jest doskonałe życie z Trójcą Świętą, Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi w niebie[3]. Można więc powiedzieć, że każde autentyczne chrześcijańskie świętowanie na ziemi jest już zapowiedzią i przedsmakiem świętowania w wieczności.

Szczytem każdego chrześcijańskiego świętowania, ważnych wydarzeń w życiu człowieka, rodziny, parafii czy Kościoła powszechnego jest Eucharystia. W *Konstytucji o liturgii świętej* czytamy: „liturgia ziemska daje nam przedsmak uczestnictwa w liturgii niebiańskiej, sprawowanej w świętym mieście Jeruzalem, do którego pielgrzymujemy […]. Wspominamy ze czcią świętych i spodziewamy się, że Bóg dopuści nas do ich grona”[4]. Dzięki Mszy Świętej nasze świętowanie przekracza wymiar ziemski i otwiera nas na „niebiańską ucztę” w wieczności. Gdy gromadzimy się na liturgii, tworzymy wspólnotę, która odzwierciedla i zapowiada przyszłą wspólnotę zbawionych.

Chrześcijańskie świętowanie jest zawsze wspólnotowe. Podobnie jak niebo nie jest jedynie szczęściem poszczególnych osób, ale wspólnotą zjednoczoną w miłości Boga, tak i tu na ziemi człowiek chce dzielić się swoim szczęściem z innymi, we wspólnocie rodzinnej, wśród bliskich, ale także we wspólnocie parafialnej. Świętowanie jest zatem nie tylko wyrazem wdzięczności za otrzymane dary i łaski, ale także zapowiedzią uczestnictwa w przyszłej chwale zbawionych. To świętowanie, w centrum którego znajduje się Eucharystia, pomaga wierzącym doświadczać obecności Boga w swoim życiu, ale jednocześnie wyznacza kierunek jakim jest życie wieczne.

ZADANIE

- Przypomnij sobie, jak świętujesz rocznice i jubileusze swojej rodziny.
- Uczestnicząc we Mszy Świętej dziękczynnej, pomyśl, że jest to zapowiedź przyszłej uczty w niebie.

[1] Zob. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 1024.
[2] Zob. JAN PAWEŁ II, *Komentarz do ksiąg Nowego Testamentu*, Kraków 2012, s. 752-754.
[3] Zob. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 1024.
[4] SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Konstytucja o liturgii świętej*, nr 8.